

ζητήματα αυτά είνε σοβαρά και δέν λύνονται εύκολα».

Τό βράδυ, ο γέρο Ζώτος έμάζεψε τούς γιούς και άνηψιούς του και τούς άνεζοίνωσε την επιθυμία του Γιάννου νά πάρη γυναίκα την Κατέρω. Στο άκουσμα αυτό, όλοι έταράχθηκαν. «—Πώς μπορεί νά γίνη αυτό; είπαν. Έμεις την Κατέρω την έχουμε άρραβωνιάσει από την κοινία άκόμη, σύμφωνα μέ τά έθιμα του τόπου, μέ τό γυιό του Κίτσου Θώμου!...»

«Αν και ή πρόταση του Γιάννου και ή άπόφαση των Ζώτων έκρατήθηκαν μυστικές, έν τούτοις άκούστηκαν μερικά μονομυριάσματα στο χωριό. Η όπόθεσις έπαιρνε άσχημο δρόμο. «Έβγαίνε τόνια του χωριστού».

Και όταν κάποιος είπε στον Παπαγιώργη: «Τί έμαθα, παπά; ξήτησες τη Ζωτοπούλα γιά τό Γιάννο και σου την άρνηθήκανε;» ο παπάς θύμωσε και άπάντησε μέ ύπερηφάνεια ότι «ο γυιός του μπορεί νά πάρη γυναίκα πολύ καλύτερη από τη θυγατέρα του Ζώτου». Η άπάντησις έγινε γνωστή και τούς έξαγρίωσε όλους, πρό πάντων τόν τρίτον άδελφό της Κατέρας, έναν καζότροπο άνθρωπο, ο όποιος έτρεφε άποτροφή γιά τό Γιάννο.

Τό πρωί, ένώ ο Γιάννος Πάσχος κατέβαινε άμέσινος από την Άρρίλλα, άκούστηκαν τρείς ντουφεκιές πίσω από ένα πυκνό βάτο. Ο νέος έπεσε νεκρός! Μετά μία ώρα ένας χωρικός, σταλμένος από τούς Ζώτους, πήγε και βρήκε τόν Παπαγιώργη.

— Παπά, του είπε, μέ στείλανε οι Ζωταίοι, νά σου πω νά πäs νά πάρης τό γυιό σου, γιά νά του δώσης γυναίκα καλύτερη από την Κατέρω!...

Ο παπάς άκουσε τό φοβερό μαντάτο χωρίς νά χύση δάκρυ. Μά ο πόνος έβραζε μέσα του, πειό δυνατός από κάθε θρήνο. Φόρεσε τό πετραχήλι και είπε:

— Πάω νά θάψω τό γυιό μου και έπειτα λογαριαζόμαστε μέ τούς Ζωταίους και μ' όλους τούς χριστιανούς!..

Μετά την κηδείαν ο Παπαγιώργης έγινε άφαντος από τό χωριό χωρίς νά ξέρη κανείς πού έπληγε...

Δέν είχε περάσει μήνας, όταν οι κάτοικοι της Άρπιτσας είδαν

μακριά, άλλοι γιά τό Καστριό κ' άλλοι γιά την Άγνιά. Οι Βαϊράμηδες ήμας έμαθαν την φυγή των Ζωταίων, βάλανε φρειά στά σπίτια τους και τάκαψαν. Ύστερα κατέλαβαν και τά κτήματά τους και έτσι εκδικιθήκανε γιά τό φόνό του Γιάννου πού τόν ελάτρευαν όλοι...

Ο έξιπλαμισμός του Παπαγιώργη (πού πήρε τόνια Ταχιο άγιάς Βαϊράμης) παρέσυρε σιγά-σιγά σχεδόν όλους τούς κατοίκους της Άρπιτσας, οι όποιοι μάλιστα κατήντησαν οι φανακώτεροι Μουσουλμάνοι της Πλειούρου. Άξαφνα συνέβη τό άκόλουθο γεγονός: Την τεσσαρακοστή άκριβώς ήμέρα από την έπιστροφή του στην Άρπιτσα, ο Ταχιο άγιάς έπληξε στό άλώνι του, όπου από τό πρωί οι δούλοι του άλώνιζαν τό σιτάρι της χρονιάς. Έκει, ένώ ο άθλιος έξιμότης έβροίξε τί πιστι δύο χριστιανών άλωνιστών, έξαφνα φοβερό τράνταγμα του εδάφους έτρεψε όλους εις φυγήν. Φωνές και άλαλαγμοί άκούγονται από παντού. Ο Ταχιο άγιάς, κάτωχρος από τό φόβο του, έμεινε σάν καρφωμένος στη θέση του. Δευτέρως σεισμός, δυνατατώτερος από τόν πρώτο, και ή γη βουλιάζει, παίρνοντας στην άβυσσο όλους τούς άλωνιστάς μέ τόν Ταχιο Άγιά, εκτός των δύο χριστιανών οι όποιοι βροχόνόνησαν πολύ μακριά και εσώθησαν ως εκ θαύματος. Από την έποχή εκείνη (έτος 1731) τό βάραθρον όνομάζεται του «Παπά τ' άλώνι» και έτσι είνε γνωστό ως σήμερα.

✱

Η ΥΨΗΛΟΤΕΡΗ ΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Βρίσκεται στην Κίνα και χρησιμεύει γιά ν' άνεβούνε στό ιερό όρος του Ταϊσάν. Η σκάλα έχει 6.000 σκαλοπάτια και ύψος 2.810 μέτρων!

Οι Κινέζοι την άνεβαίνουν—περνώντας πρώτα από μία μεγάλη άρχαία πύλη άφιερωμένη στον Κοιφούζιο—μία φορά την έβδομάδα, σύμφωνα μέ τούς ιερούς κανόνες της Θρησκείας τους.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Ένας Μασσαλιώτης έπληξε στό διάσημο ζωγράφο Ίζαιπεύ γιά νά του πάρη μία μινιατούρα γιά την ταμπάκερά του. Ήθελε τό πορτραίτο του σκυλιού του.

— Είνε ένα έξοχο ζωό, είπε. Τό αγαπώ πάρα πολύ. Πόσο θά στοιχίση ή εικόνα του;

Ο ζωγράφος έζήτησε δέκα λίρες και ο Μασσαλιώτης του της έδωσε. Έπειτα από δύο βδομάδες ξαναγύρισε στό ζωγράφο. Η μινιατούρα ήταν έτοιμη.

— Είνε θαυμάσιο, είπε εύχαριστήμένος στον Ίζαιπεύ. Τό τριχμά του, τό βλέμμα του... Είνε τό ίδιο όλοζώντανο. Άλλ' αυτό τό σκυλί έχει μία ιδιοτροπία πού τό χαλατηρίζει. Δέν θέλει νά τό κοιτάξω κανείς. Μόλις του ρίξης ένα βλέμμα φεύγει άμέσως και πάει στη φωλιά του. Θά ήθελα λοιπόν νά βρείη τόπος νά ραίνεται στην εικόνα αυτή ή ιδιοτροπία του. Δέν είνε δυνατόν νά ζωγραφίσω τη φωλιά του;

— Γίνεται μία χαρά, είπε ο Ίζαιπεύ. Μόνο πού θά στοιχίση άκριβότερα.

— Πόσα;

— Δεκαπέντε λίρες.

Ο Μασσαλιώτης της έδωσε και ξαναγύρισε σέ λίγες ήμέρες. Έζήτησε την μινιατούρα, αλλά δέν είδε παρά μόνον ζωγραφισμένη μία ζούπτη πού μπορούσε νά χρησιμοποιηθή γιά καταψύγιο σκυλιού.

— Πού είνε τό σκυλί; είπε μ' έκπληξι. Δέν τό βλέπω.

— Πώς νά τό ίδιτε, κύριε, είπε ο Ίζαιπεύ. Την άλλη φορά τό εκνιτάξαμε μαζί τόσο πολύ ώστε σηκώθηκε και μπήκε στη φωλιά του και δέν έννοει νά βγί. Δέν τό ήπατε μόνος σας πώς έχει αυτή την ιδιοτροπία;

Ο Μορϋ ό διάσημος χειρουργός του Νοσοκομείου των Παρισίων του 18ου αιώνος εκλήθη μία μέρα στό παλάτι γιά νά θεραπεύη μία πληγή πού είχε στό πόδι του ο Λουδοβίκος 15ος από κάποιον ζυγνή.

— Έλτίξω, είπε ο βασιλεύς, ότι θά μέ μεταχειρισθήτε διαφορετικά παρά τούς φτωχούς άρρώστους του νοσοκομείου.

— Μεγαλειότατε, αισθάνομαι βαθειά λύπη γιατί είμαι ύποχρεωμένος νά είπω στη μεγαλειότητά σας ότι μου είνε αδύνατον νά κίωμ αυτό πού επιθυμείτε.

— Γιατί;

— Γιατί μεταχειρίζομαι όλους τούς άρρώστους του νοσοκομείου ως βασιλείς.

Στην παθολογική κλινική.

Παρουσιάσθη πρό του καθηγητού, διασήμου ιατροϋ των νοσημάτων των σχετικών προς τ' αναπνευστικά όργανα ένας άρρωστος πού ύπέφερε φοβερά από τό λαμό του και πού ματαιώς είχε μεταχειρισθή όλα τά θεραπειυτικά μέσα.

— Ποιό είνε τό επάγγελμά σας; έρώτησε ο περίφημος παθολόγος.

— Μουσικός, κύριε καθηγητά. Όργανοπαίκτης.

Τότε ο καθηγητής έγύρισε προς τούς φοιτητάς πού ήσαν γύρω του και δέν άφηναν νά χαθή ούτε μία λέξις του μεγάλου διδασκάλου και είπε μέ την επίσημη φωνή του.

— Θυμηθήτε, κύριοι, αυτό πού σας έχω ειρή ήδη. Η μακριά εξίσκησις αυτού του επαγγέλματος πού κρατεί εις διαρκή έντασιν τά αναπνευστικά όργανα, προκαλεί άλλοτε άσθμα, άλλοτε λαρυγζίτιδα, άλλοτε άρρώστεια των άναπνευστικών.

Και γυρίζοντας προς τόν άρρωστο τόν έρώτησε:

— Και τί όργανο παίζετε, φίλε μου;

— Μαντολίνο, κύριε καθηγητά!...

✱

9.100.000.000

Έννέα δισεκατομμύρια και εκατό έκατομμύρια!

Ο τεράστιος αυτός αριθμός δέν έχει καμιά σχέση μέ τά χρήματα, όπως ίσως νά ύποτεθή εκ πρώτης όψεως! Δείχνει απλούστατα πόσα κύτταρα έχει ο άνθρωπίνος εγκέφαλος σέ ώριμο ήλικία. Ο άπολογισμός αυτός των κυττάρων του εγκέφαλου μας είνε ο θετικώτερος εκ όσων έγιναν έως τώρα, όφειλεται δέ στην διάσημη άμερικανίδα ιατρώ την μίς Τζένν Θόμσον, ή όποία εγράφηκε βασιλεύσα σέ άλλους προγενέστερους ύπολογισμούς του περίφημου Γερμανού ψυχιάτρου κ. Χάμερμπεργ.